

GEESTENGELOOF EN GEESTELIJKE WERKELIJKHEID

14 november 1958

Goedenavond, vrienden.

Aan het begin van deze avond, hoop ik allereerst, dat men zich aan de begeleiding hiernaast niet zo zeer zal ergeren, als aan de muzikale uitvoering hier ter plaatse. Enkele gemoederen waren wel zeer verhit geraakt. In de tweede plaats zou ik u er op willen wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij zeggen de waarheid, zoals wij die menen te zien. Wanneer u van een andere mening bent, is dat uw goed recht. Ten derde, er is namelijk een algemene ledenvergadering geweest. Daar zijn verschillende punten naar voren gebracht omtrent het programma. Ik geloof niet dat het noodzakelijk is, dat wij ons rechtvaardigen. Er werden onder meer opmerkingen gemaakt, dat die vrijdagavonden te zwaar waren. Ik kan mij voorstellen, dat dit voor sommigen het geval is. Aan de andere kant werd opgemerkt: "Ik had eens iemand meegebracht, die mij vertelde, dat, wat hij hier hoorde, hij ergens anders ook kon horen". Ook dat is begrijpelijk. Want, om werkelijk in bijzonderheden te gaan treden, moet je niet op een openbare bijeenkomst zijn.

Wat wij doen op zo'n avond als deze, is wel in de allereerste plaats trachten ongeveer het gemiddelde van de aanwezigen af te tasten. Ook rekening te houden met hun belangstelling, en hun mogelijkheden. Een enkele keer proberen wij wat hoger te grijpen, iets verder door te dringen in het wezen der dingen, dan merken wij heel vaak, dat dit door enkelen toch ook wel zeer wordt geapprecieerd.

Wij doen dus ons best om het niet enkelen, maar allen, zoveel mogelijk naar de zin te maken, zonder daarbij - dat is ook erg belangrijk - ons eigen doel uit het oog te verliezen. U zult begrijpen, dat bijeenkomsten als deze, voor ons feitelijk een inleiding vormen. U komt hier, u leert kennis maken met onze wijze van betogen en denken en, wanneer u werkelijk interesse heeft voor hetgeen wij menen te kunnen brengen, verwachten wij eigenlijk, dat u op een gegeven ogenblik toch verder op de zaak doorgaat en u eens aan een cursus waagt. Die cursussen zijn soms tamelijk zwaar. Per slot van rekening: in een leunstoel kom je niet verder. En wanneer je op zoek bent naar een grote waarheid, naar het grote geheim van het leven, moet je niet denken, dat het je met de paplepel zal worden ingegeven. Wanneer u z.g. hier zit, krijgt u ongetwijfeld vele dingen te horen, die interessant - soms belangrijk - zijn. Daarnaast krijgt u een regelmatige dosis van denkdrang. Als u werkelijk mee wilt denken, kost het u moeite. Daar gaat het nu juist om. Het is noodzakelijk, dat u leert denken. De meeste mensen denken, vooral in dit meer abstracte gebied, veel te weinig. Of, wanneer zij denken, denken zij teveel concreet. Zij denken aan een hiernamaals als een andere wereld, waar alvast een huis voor je wordt gebouwd.

Het is niet onjuist, maar het is zó onvolledig, dat het door zijn onvolledigheid bijna een leugen is geworden. Vandaar dus, dat wij proberen, u het zo nu en dan eens wat moeilijker te maken. Niet, omdat wij u nu hier met versufte gezichten neerzetten, niet omdat wij hier met een vlugheid van reactie alleen maar verbazing willen wekken, dat doen wij ook wel eens een keer, expres, dus u eens overdonderen, maar meestal doen wij dat toch niet. Het gaat ons erom, dat u geestelijk verder kunt komen. Geestelijk verder komen kun je alleen, wanneer je goed leert denken.

Aan de hand van de meningen, die wij gepeild hebben, hebben wij ook nagedacht over onze "Steravonden". Nu weet ik wel, dat een Steravond lang niet voor iedereen geschikt is. Om dit werkelijk te kunnen appreciëren, moet je een zeker geestelijke gevoeligheid hebben, dan moet je anderzijds je niet op helderziende waarnemingen e.d. toelagen. Je moet eenvoudig - vooral tijdens de instraling - a.h.w. één worden met het geheel, dat geestelijk en stoffelijk wordt gevormd. Wij hebben de laatste paar keren Christelijke rituelen gehad. In de komende tijd

worden dit wat meer oude rituelen. Een ritueel is zuiver kabbalistisch, dus gebaseerd op de oude kabbala, een ander is gebaseerd op de oud-Indische periode, een derde is op de Egyptisch-magische periode gebaseerd. Met deze drie vormen hopen wij u niet alleen de spanningen te laten voelen, die overal bestaan, die overal gerealiseerd kunnen worden, wanneer je maar ernstig wilt, maar wij hopen ook uw aandacht te trekken door het buitengewone. Het blijkt namelijk, dat de mens door het exotische meer geboeid wordt en daardoor makkelijker tot een overgave komt, dan door het meer in zijn eigen omgeving passende. Met Kerstmis is er dus een Steravond, deze avond krijgt dan het kabbalistisch karakter.

Daarnaast wil ik nog de aandacht vestigen op het feit, dat wij een Kerstmorgen moeten verzorgen, want de tweede Kerstdag valt op een vrijdag. Wij begrijpen allemaal wel, dat op tweede Kerstdag de avond gewijd is aan de Kerstsfeer en de gezelligheid thuis. Vandaar, dat dit een ochtendbijeenkomst wordt, het bestuur is het daar al mee eens en wij van onze kant hebben er lang over nagedacht, wat wij daarmee aan moeten. Om het nu eens echt religieus te doen, helemaal kerkelijk, daarvoor hoeft u niet naar ons toe te komen. Per slot van rekening, die verhalen, Kerstsagen en legenden kunt u horen in elke zondagsschool en elke kerk. Zo willen wij voor het eerst proberen enigszins met de traditie te breken en daarvoor in de plaats de gedachten van dit Kerstfeest te richten op de Verlossende Kracht, niet op Jezus, niet op Boeddha, niet op vertegenwoordigers van die kracht, maar op die Kracht Zelf. Ik ben er mij van bewust, dat dit voor sommigen een teleurstelling is. Vandaar, dat besloten werd u hier vooraf even te waarschuwen. Gezien het feit, dat het gevallen besluiten zijn, heeft het weinig nut u daarover te gaan bezwaren, maar zou u vinden, dat dit toch minder past, dan kunt u dit kenbaar maken bij het bestuur en kan dit bij een vaststelling bij volgende gebeurtenissen misschien ook onzerzijds mede gezien worden.

Nu zou ik willen spreken over:

GEESTENGELOOF EN GEESTELIJKE WERKELIJKHEID

Geesten zijn, vooral voor de primitievere mens, niet alleen overgegaan. Zijn hele wereld is beziel, alles leeft. Onwillekeurig beseft hij daarmee een grote werkelijkheid. Alle dingen leven, in alle dingen is de Goddelijke kracht geopenbaard. Op het ogenblik, dat je voor jezelf gaat proberen die geesten naar voren te trekken, hen te maken tot uitvoerders van je wil - een magische procedure - dan maak je kennis met een wereld van geestengestalten en geestenverschijningen, die op zijn minst genomen eigenaardig is. Een groot gedeelte van de geesten en demonen, die de wereld kent zijn geschapen door de mens. Elke godsdienst, die over demonen en duivels spreekt, creëert door het geloof van haar gelovigen een reeks van schrikbeelden op astraal vlak, die, beziel door hetgeen men er als eigenschap in heeft gelegd door zijn geloof, dit onmiddellijk uitleven op de wereld.

Het is misschien wat moeilijk, u dit voor te stellen. Vergelijkenderwijze: wanneer u een robot bouwt, dus een mechanisme, dat zekere handelingen kan verrichten, en u bouwt dit mechanisme, omdat u bang bent - u wilt dit gebruiken als verdediging tegen anderen, of een dreiging - dan zou het kunnen gebeuren, dat er een draadje knapt. Dan breekt diezelfde verwoestende robot los op uw wereld en vernietigt hij u, in plaats van anderen. Zo is het met die godsdiensten ook gegaan. Zij hebben geestelijk gebouwd. D.w.z. in de fijne materie, die wij astraal noemen. In het begin hebben zij aan de demon geloofd als een verontschuldiging. Dat was niet zo erg. Toen geloofden zij aan de demon als een macht. Dat bracht vele verschrikkingen met zich mede. Toen ging men trachten die demon tevreden te stellen. Daarmee was de fatale relatie tussen mens en uit zijn gedachten voortgekomen gedochten geschapen. Er zijn in de oudheid, zowel als in het heden, vele lege astrale schillen en hullen, die bestierd worden door de vreemde wil van de mens, om een vernietiging voor al zijn vijanden te scheppen. Er bestaat een astrale hel, waarin vuur en ijs elkaar afwisselen. Niet omdat zij noodzakelijkerwijze werkelijk is, maar omdat zij geschapen is door de dwaasheid van mensen.

Die hel is met demonen bevolkt. Wat kan er nu gebeuren? In de eerste plaats gelooft de mens in deze geesten niet als drogbeelden, wat zij in werkelijkheid zijn, maar als realiteiten. Wanneer zij verschijnen, geeft hij zich daaraan over. Een mens met een schuldbewustzijn gelooft, dat de duivel hem halen zal. Hij is eenzaam. Rond hem heerst de stemming, die noodzakelijk is, omdat het bv. somber herfstweer is; alles is troosteloos en melancholiek. Hij zit na te denken over zijn schuld, beleeft zijn angst voor het hiernamaals en daar komt het gedrocht al. Voor hem een zuivere manifestatie. En hij sterft van angst. Dan zal hij, omdat hij dit als werkelijkheid aanvaard heeft, het ook als werkelijkheid moeten beleven. Die astrale hel is voor hem eeuwige werkelijkheid, totdat hij eindelijk ontwaakt tot een nieuw bewustzijn.

Voorbeeld: een mens heeft zich een demon geschapen. Met vele anderen tezamen heeft hij gelooft aan een vreemde, despotische macht, die je om kunt kopen. Dag na dag heeft hij zijn offers gebracht voor welvaart en geluk. Door dit geloof alleen brengt hij een kracht in beweging op astraal gebied, die zich aan hem kan openbaren in gunsten en gaven. De welvaart, die door het offer wordt gezocht, wordt door het offer vaak verkregen. Maar gelijktijdig: wee de mens, die zou handelen tegen een afspraak, gemaakt met een dergelijk waanbeeld en gedrocht. Want in zichzelf voelt hij zich immers schuldig tegenover een macht. Is het een wonder dat vanaf dat ogenblik ongeluk hem achtervolgt door alle landen waar heen hij ook vlucht? Dat zelfs de dood hem niet voor die achtervolging kan beschermen.

Geestengeloof en demonengeloof, een van de meest fatale verschijnselen, die bestaan in een betrekkelijk moderne wereld. In de oudheid was het anders. De bezielde wereld, waarin de boom een levend wezen was, waar in de stroom zelf met schoonheid belichaamde persoonlijkheden zich konden uiten en openbaren, de tijd, dat de dieren a.h.w. konden spreken, omdat de mens dacht, dat zij spraken, die bracht de mens in een natuurlijk contact met een werkelijkheid. Geestengeloof op zichzelf is niet dwaas. Het is alleen het vertekenen daarvan, tot een bovennatuurlijk verschijnsel, dat het tot dwaasheid kan maken. Wanneer u door uw wereld gaat rond u, is zij bevolkt met allerhande wezens en geesten. Geestengeloof op zich is niet dwaas. Het is alleen de vertekening ervan tot een reeks van onnatuurlijk en bovennatuurlijke verschijnselen, die het tot een dwaasheid, een fatale dwaasheid kan maken.

Wanneer u door uw eigen wereld gaat, is zij werkelijk bevolkt met allerlei wezens en geesten. Geesten zoals wij, die eens als mens hebben geleefd. Zeker. Maar ook andere geesten. Er speelt vaak een bewustzijn in de wind. Er is soms een bewustzijn in het water, in de lucht. De aarde zelf ademt en denkt. Dit zijn feiten! Zolang u als een bewustzijn harmonisch tussen deze anderen bestaat, zult u juist door die harmonie ook in overeenstemming met die anderen kunnen handelen, dan leeft u in vrede met deze bewustzijnsvormen, die een zo groot deel uitmaken van uw wereld.

Maar op het ogenblik dat u de natuurlijke verhoudingen gaat verwerpen, een oordeel gaat vellen, zeggen: "dit alleen is goed, dit is mijn God, al het andere deugt niet", zult u ook gaan zeggen: en daar ligt de eeuwige verdoeming voor een ieder, die mijn weg niet volgt. Daarmede creëer je verschrikking. In het verleden zien wij vreemde en in het oog der mensen zeer wrede uitingen hiervan. Denk eens aan Moloch, die met levende wezens werd gevoed, soms zelf met levende kinderen of volwassen mensen. Was dit nu een geest, een godheid, of een demon?

Oorspronkelijk waren de Baäls, de heren waarvan Moloch er een is, natuurkrachten. Nu is het zeer redelijk, dat u de zon in zekere mate vereert: zij geeft vruchtbaarheid, licht, warmte, vreugde. Dus eert u haar onwillekeurig. En waarom ook niet. Zij is een openbaring van Gods' liefde, kenbaar geuit in de schepping. Het bezwaar rijst pas, wanneer je bij deze verering gaat stellen: de zon - of de lucht, het water, de bliksem - moet mij verdedigen. Dan gaat de mens eigen verantwoordelijkheden afwenden op die geesten. Bovendien moet hij eerst zichzelf overtuigen, dat de geest inderdaad kan, wat hij van hem verlangt. Daarom gaat de mens zich meer en meer voorstellen, dat die geest beslissend is voor zijn bestaan. Van de geest, die natuurlijk naast de mens leefde, maakt men zo een reus, die boven alle wereld uittorent. Hij krijgt een vreemd, wreed, gelaat, draagt een krijgsmantel, is altijd bereid eenieder te verderven, ook zijn aanbidders, ook "zijn eigen volk".

Een mens heeft voedsel nodig. Een geest evenzeer, zij het dat dit van een andere aard is.

Nu bestaat er een magische waarheid: het bloed, van mensen en van dieren, heeft eigenschappen, waardoor fluïde daarin tijdens het leven wordt vastgehouden. Bij de dood gaat zo een fluïde tijdelijk de vrije sfeer in. Wanneer u sterft, komt uw fluïde in de onmiddellijke omgeving van uw lichaam vrij. Een deel ervan kan uw eigen geest misschien nog vast houden, wanneer u meent nog steeds mens te zijn. Dan bindt u onwillekeurig deze kracht nog aan uw andere voertuigen. Het is hierdoor, dat u zich dan kunt manifesteren, dat u kunt "spoken". Maar wanneer u zich bewust bent, of uw sterven niet onmiddellijk gepaard gaat met een behoefte, een verlangen om als mens voort te leven, is het fluïde vrij. Vrij voor elke kracht, die het wil en kan vangen.

Daar is dan de Baäl. Een geest, die misschien klein en onmachtig is. Hij wordt keer op keer gevoed met de grootste etherische kracht, die er in het stoffelijke voor hem bereikbaar bestaat: levensfluïde. Dit fluïde is de essence van het leven, de mogelijkheid tot bestaan, de bron van de daadkracht, die op de stoffelijke werelden kan bestaan. Wat denkt u? Zou zo een geest niet groot en machtig kunnen worden? Zou deze daadkracht hem niet machtig maken boven alles wat de mens zich voor kan stellen? De geestelijke waarheid is, dat de onbelangrijkste, meest dwaze, de domste geest, door dergelijke offers op den duur tot een groot en machtig wezen wordt. De waarheid is, dat zelfs een geest, die zo laag staat, dat hij slechts een enkel flard van bewust denken bezit, door dergelijke offers - die ook hem verzadigen kunnen - zodanig geconditioneerd wordt, dat hij wordt, wat de mens denkt, dat hij is.

Zo bouwt men ook uit werkelijke geesten soms demonen: door het bewust, of onbewust conditioneren van kleine of onbewuste geesten. Zo is het ook gegaan met de Baäls: zij zijn tot Moloch geworden, tot Bel, wezens met duizend namen, duizend gestalten, duizenden stemmen. Duizend malen zien wij hetzelfde: de mens, die het geestelijk onschuldige vervormt tot een moordwapen, een zeer machtig moordwapen, dat zich uit op een der laagste geestelijke vlakken.

U zult nu wel begrijpen, dat een dergelijk geestengeloof uit den boze is. Geloven in overgeganen bv. is wel logisch. Maar ook dit mag niet worden overdreven. Wanneer wij dit verhaal van het verleden overbrengen in de moderne tijd, een tijd, waarin spiritisme en spiritualisme hand over hand toenemen, dan doet u soms hetzelfde. Dan maakt u, zonder het te willen misschien, door het voedsel van gedachten en geloof, misschien zelfs van de voorstelling, die in u leeft van uw dierbare overgeganen, een dergelijk monster. Wanneer u denkt, dat die geest u helpt, wanneer u die geest voortdurend eert - al is het maar met een bloempje - terwijl u die geest verzoekt, ook voor u in te grijpen, dan maakt u van die geest een schil, een astraal wezen, dat aan al deze eisen beantwoordt. Het is geladen met uw eigen krachten. Maar omdat u zich daarvan niet bewust bent, blijft het buiten uw eigen mogelijkheden tot beheersing. In een dergelijk wezen projecteert u al uw verlangens. Maar zijn die verlangens allen nu wel zo letterlijk waar, als u op een ogenblik misschien meent? U vindt iemand vervelend. U zou wel uit willen roepen: "Ach, val dood". Natuurlijk is dit een verzuchting van een enkele ogenblik... . Maar op dat ogenblik kunt u dit heel ernstig menen, zelfs al zou u het nooit in werkelijkheid waar willen zien worden. Als u een dergelijke demon scheidt - krachtig genoeg - dan kan hij een dergelijke wens vervullen. En hoe vaak denkt u geen onvriendelijke dingen? Hoe vaak denkt u niet de meest dwaze gedachten? Hoe vaak wenst u niet, dat een ander eens iets onaangenaams zou overkomen? "Ik wou, dat jij eens een keer kiespijn had..." "Ik wilde maar, dat je..." Stel u eens voor, dat dit alles waar zou worden.

Begrijpt u, dat ook in een geestengeloof een groot gevaar kan, ja, zal schuilen, zelfs in het geestengeloof van heden, zoals sommige eenvoudige spiritisten dit beleven?

In elke godsdienst komen wij een geloof aan geesten tegen. Zolang het geloof op het goede is gericht, zal dit de mensheid niet schaden. Wanneer er geen engel bestaat, zoals ik mij die droom, een engel die al goedheid, schoonheid en liefde is, vol van rechtvaardigheid, zal ik in het ergste geval alleen een astraal voertuig opbouwen dat, bezielde door deze intenties, zoveel mogelijk althans de rol van de niet bestaande engel, heilige etc. over kan nemen.

Maar nu stel ik, dat men gelooft aan het kwade. Ook dat komt nog al eens voor. Wat gebeurt er, wanneer u meent, door een demon achtervolgd te worden? U schept zich de demon. Deze achtervolgt u feitelijk. Niet omdat een dergelijke demon bestaat, maar omdat u zelf dit schrikbeeld gebouwd hebt. Voor je daar weer vanaf bent, kan het nog wel eens even duren. Het enige middel hiertegen is: geloof er niet meer aan. Zeg uzelf: dit bestaat niet. Dan zal de demon langzaam gaan verdwijnen. Hiermee rekenende, volgt de vraag: wat gebeurt er, wanneer er hier in een twintigtal kerken gelijktijdig wordt gesproken over een demon, een duivel, rondgaande, briesende als een leeuw, zoekende wie hij kan verslinden? Daarbij komt meestal een beschrijving van de zonde en het hellevuur. En men gelooft het. Meent u niet, dat op deze wijze heel wat kan worden opgebouwd aan verschrikkingen, wat nog niet bestond, vóór die tijd? Uit deze kerkelijke dreigingen ontstaat soms een geheel astrale wereld vol verschrikkingen. Dit heeft dan fatale gevolgen voor hen, die door onvoldoende beheersing nog slaaf zijn aan de krachten in het astrale.

Deze punten mag men niet vergeten. Wel is het geestengeloof - ik heb dit reeds gezegd - tot op zekere hoogte juist en aanvaardbaar. Maar wat is de geestelijke waarheid? Boven alle geestengeloof verheven bestaat er een innerlijke waarheid, die u bezit, zoals iedereen deze bezit. Welke waarheid? Op deze vraag wil ik trachten nu een antwoord te geven.

Wij leven. Alle levende kracht is één. Voor de levende kracht - zo u wilt de goddelijke kracht als ook in ons gemanifesteerd - bestaan geen grenzen, geen sferen, geen tijd. Zij ís, en wij allen zijn in deze kracht geborgen. Dit is de grote, nooit te vergeten waarheid. Er is geen grens. Er is niets buiten deze kracht. En in deze kracht zijn wij. Het is deze kracht, die ons voert, die ons draagt, die ons doet beleven. Het is deze kracht, die ons dwingt voortdurend te beleven, Wanneer wij "zondigen" tegen hetgeen in deze kracht ligt als levensdrang, zullen wij ongelukkig zijn. Dit niet harmonisch zijn openbaart zich in ongelukken, ongelukkig zijn en in mislukkingen; leed en pijn buiten alle mate kunnen hieruit ontstaan. Wanneer wij echter in harmonie zijn met die kracht, dan beroert ons niet alleen de kracht zelf. In die kracht zijn wij verenigd met elk bewustzijn - uit die kracht voortgekomen - dat daarmee althans in gelijke mate harmonisch is.

U denkt misschien aan uw overgeganen. Misschien heeft u op wapenstilstandsday nagedacht over de oorlogsslachtoffers. Met al deze wezens bent u in werkelijkheid reeds één. Alles, wat u doet en denkt op uw wereld, heeft zijn invloed op vele andere werelden. Al wat andere werelden doen en denken, wordt ook weerspiegeld in de uwe. Want de scheidingen, die u kent, bestaan niet werkelijk, zij zijn niet reëel. Omdat in God alle dingen één zijn, moet de grote geestelijke waarheid worden gezien als een gezamenlijk streven van alle werelden en sferen, van alle leven. Er zijn geen overgeganen in de zin van: werkelijk van u gescheiden. Er zijn slechts wezens, die niet meer kenbaar zijn voor uw zintuigen, maar nog evenzeer met u gebonden kunnen zijn, nog even werkelijk bestaan als in hun vroegere, wel kenbare vorm. Er zijn ongetwijfeld goede krachten. Meesters, die u lering geven, vrienden, die u bijstaan. Maar een werkelijke grens tussen hen en u is er niet. De geestelijke Meester is in feite uw gelijke, niet uw meerdere, hoe vreemd als u dit mag klinken. Maar wij kunnen niet meer zijn dan een ander, of minder. Want in God zijn wij allen gelijk. Deze gelijkheid steeds weer te beseffen, en daarnaar te handelen volgens ons beste weten, is de enige oplossing, het is de enige weg, die wij mogen en kunnen volgen door alle tijden heen.

Denk na: bent u wel eens bang voor boze geesten? Bent u bang voor demonen? Misschien niet. Maar áls u het bent, dan bent u bang, omdat u zelf verkeerd in de wereld staat. Want niets, geestelijk of anderszins, wat werkelijk kwaad is en tegengesteld aan uw wezen, kan u beroeren, wanneer u zich vastklampt aan de grote eenheid, waarvan u deel uit maakt. Er bestaat geen duivel en geen demon, die u kwetsen of beroeren kan, indien u werkelijk één bent met God, volgens uw beste weten. Hoe u gelooft en wat u gelooft, maakt daarbij weinig uit. Indien u echter in geesten geloven wilt en geloven moet, omdat u steeds meer duidelijk wordt, dat de geest een actief en bewust deel is van de wereld, is het tijd om voor eens en voor altijd een besluit te nemen, om te zeggen: "Vanaf heden spreek ik niet meer over geesten aan de andere kant. Vanaf dit ogenblik zoek ik alleen maar naar de harmonie met het Goddelijke. Alles wat zich in harmonie aan mij openbaart, is een facet van het Goddelijke, dat mij bijstaat en mij helpt."

Wanneer u, mijne vrienden, op deze wijze leert geloven, is er geen hel. Dan zijn er geen onderwerelden, is er geen Hades, geen demonisch duister rijk van kwellingen meer. Dan bestaat er geen schaduw des doods meer. Dan kunt gij in waarheid met de psalmist spreken: "Al moet ik gaan door het dal van de schaduwen des doods, gij zijt mijn herder. Ik zal niet vrezen. Waar God ons geleidt, zijn wij veilig. Alle geest, die wij willen en kunnen aanvaarden, wanneer wij zoeken naar God en trachten te leven in God, is goede geest."

Wat kwaad is, kan ons niet benaderen. Wanneer wij het kwade vat geven op onszelf, verbreken wij de harmonie met God. Het is jammer, dat de mensheid dat over het algemeen heeft verworpen. Wat is het jammer, dat een mensheid, die 5.000 jaar geleden reeds wist over de geestelijke werelden, over de krachten die daarin spelen, zelfs heden ten dage nog niet ontworsteld is aan het vreemde zoeken naar het demonische als een afleiding van eigen schuld.

Waarom is dit? Wij hebben het over het boeddhisme gehad. Ik had eigenlijk gedacht, dat het deze keer over Zen-Boeddhisme zou gaan. Dit móét hiertussen. Het boeddhisme is vaak verontreinigd door een vreemd tot demonen gewend geloof, dat de geestenwereld tot een té grote realiteit tracht te maken. Het geloof van de Christenen en Mohammedanen is evenzeer ziek in de voorstelling van de verslindende demon. Men zoekt die demon uit te drijven, maar gelijktijdig geeft men hem vaste voet door in hem te geloven, door hem te vrezen, door te trachten hem te paaieren. Dat is dwaasheid, nietwaar? Als je niet bang bent, je gaat de weg van onthechting, ontkom je natuurlijk aan al deze demonie. Maar je zult niet kunnen ontkomen aan de wereld van de geest. De geestelijke werkelijkheid gaat niet teloor, zij bestaat in God en is deel van God, maar zij verliest haar fantastische verschijningen en verschijnselen. Daarom vond ik het aardig dit er eens een keer tussen te lassen, opdat u begrijpen zou, hoe demonengeloof, geestengeloof, bijgeloof, de werkelijkheid verwacht.

Het blijkt ons, dat wij, zodra wij niet meer intens en alleen met onszelf bezig zijn, dat de wereld rond ons onmetelijk groot is. Het geschiedt zelfs al in de lagere sferen. Verder blijkt het, dat die sfeer, waarin wij leven, de wereld, waarin wij leven, onmiddellijk contact heeft met, ja, overgaat in lagere werelden. Daarom kunnen wij tot u spreken. Zoals wij ook kunnen binnendringen in hogere werelden, waar wij lering kunnen vinden. Wij kunnen gaan tot een veel dieper duister, dan de stof zich voorstelt. Ook dat is deel van ons leven. Er is geen scheiding. Zolang als ons streven op God gericht is, zijn wij één met die kracht. In de tweede plaats pas zijn wij gebonden met het wezen Ik, met de persoonlijkheid, waarbinnen dat Goddelijke Zich - vanuit ons standpunt - manifesteert. Je blijft jezelf gelijk. Maar je voelt, dat je slechts door een samenwerken met anderen, tot een werkelijk resultaat kunt komen. Die samenwerking, vrienden, is ook voor de spiritisten, voor de spiritualist, een zeer belangrijk punt.

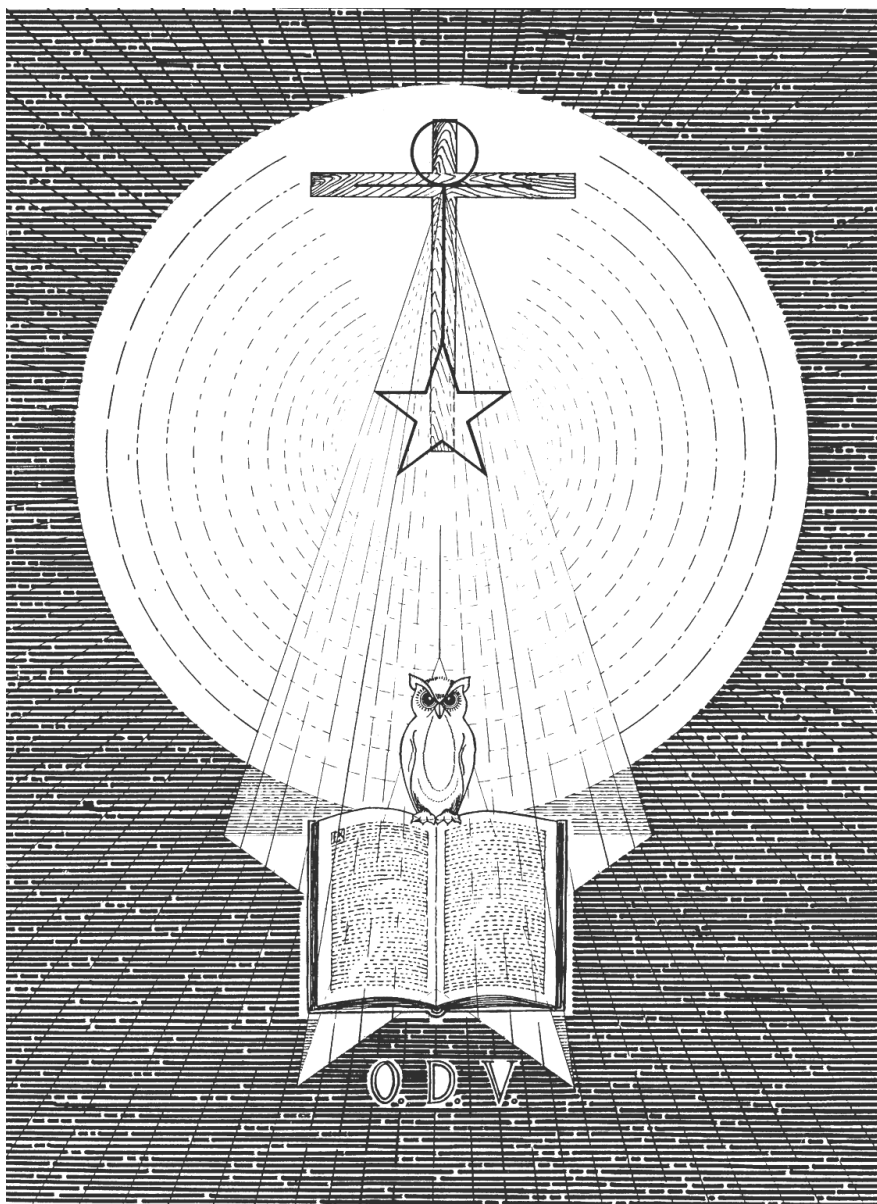
Op het ogenblik dat de geest gaat zeggen: "Mijn waarheid is de enige", verandert hij, of hij wil of niet, enigszins in een demon. Want hij scheidt spookgestalten daar, waar zij niet zijn. Hij vergroot het rijk van de waan. Aan de andere kant, de geest, die zegt: "Ik weet niets", onttrekt zich aan zijn persoonlijk deel in de Schepping. Hij scheidt een leegte, die onwillekeurig door anderen met even demonische gestalten wordt bevolkt. Wij weten, dat er geestelijk een plicht bestaat, waaraan je soms zelfs op aarde niet ontkomen kunt, om in het bewustzijn van de Goddelijke kracht samen te werken met anderen, te helpen, te zorgen, dat de grote eenheid door steeds meer delen ervan bewust beleefd wordt.

Ik hoop, dat u dit onderwerp wilt nemen in de plaats van het onderwerp, dat u misschien verwacht had, en het uw aandacht waardig zult keuren. Ook u maakt vergissingen. Dit gebeurt in spiritisme en spiritualisme evengoed als in elke andere levensbeschouwing of godsdienst. Wat u nodig hebt, vrienden, is zeker geen geestengeloof, maar een geestelijke waarheid.

De geestelijke waarheid is: allen één in God, wij zullen God vinden door die eenheid te bevorderen, waar wij kunnen.

Goedenavond.

UITLEG EX-LIBRIS

Goedenavond, vrienden.

Ik geloof wel, dat het tweede onderwerp al in kannen en kruiken is, maar toch zou ik het graag nog officieel vernemen.

Voorstel: Zou u een uitleg kunnen geven van het ex-libris, dat voor onze Ordebibliotheek werd ontworpen?

Antwoord: Onder ons gezegd, dat hebben zij mij dinsdag ook al gevraagd, en toen heb ik gezegd: dat zal ik vrijdag wel vertellen. Dus eigenlijk is dit onderwerp een doorgestoken kaart.

Wanneer u het ex-libris beziet, zal het u opvallen, dat de centrale figuur een uil is. Nu is een uil een veelzijdig wezen. Onder meer kennen wij de domme uil, ook wel uilskuiken genoemd, met als tegenstelling de wijze uil van Pallas Athene. Beiden bestaan zij ook nu. Beiden zetten zij hun klauwen in het boek.

U ziet, dat de uil, althans in het ontwerp, met geopende ogen, zich verheft op het boek. U weet natuurlijk zelf, waarvoor het boek in dergelijke gevallen staat: het boek staat voor kennis. Een boek is immers een medium, waardoor kennis wordt overgeleverd. Het weten en denken van anderen zijn er in vastgelegd. Om het werkelijk goed te kunnen lezen, zul je echter de gedachten van anderen zelf moeten herdenken op je eigen manier. Je zult ze moeten herbeleven, opdat zij tot een werkelijk deel van je eigen persoonlijkheid worden.

Dit ex-libris kan zowel voor de dwaas, als voor de wijze dienen. Het past voor beiden. Want wijzen en dwazen grijpen gelijkelijk naar het boek en verdiepen zich er in. De eerste met een persoonlijk zoeken en denken. Hij vraagt zich af: waarom wordt dit zo gezegd? Wat heeft de schrijver er mee bedoeld? Wat betekent het eigenlijk voor mij? De ander, zonder eigen denken absorbeert alles met een: het staat er, het is gedrukt, dus is het waar. De uil kunt u dus beschouwen, zoals u wilt. Wij hopen - dat was trouwens de bedoeling toen het ex-libris werd ontworpen - dat de boeken, die onder dit teken te uwer beschikking komen, voor u wijsheid zullen brengen. De mogelijkheid is er. De inhoud is er. Maar het lezen en verwerken van de stof zult u zelf moeten doen.

Dan zult u nog iets zien. De uil met het boek, tegen de ster getekend, staat in het licht, in een lichtcirkel. De cirkel op zich is een teken van het volmaakte, of goddelijke. Wij zouden kunnen zeggen, dat in dit ex-libris het zoeken naar waarheid in het Goddelijke Licht werd uitgedrukt.

Maar ook dit is nog niet alles. Er is nog veel meer te zien. Ik weet niet, of u, van uw plaatsen uit, in het voorbeeld kunt merken, dat er eigenlijk een dubbel kruis op staat. Het kruis van het Christendom. Het is erin aangeduid. Daarnaast het sleutelkruis. Het kruis, waarin de balk van het bewustzijn bekroond wordt door het beleven van de cirkel, de oneindigheid. In dit kruis wordt gezocht naar de bewustwording en wordt deze bereikt. Maar omgekeerd, datgene, wat bewust geworden is, helpt alles, wat streeft naar bewustzijn. Zo geeft dit kruis in dubbele zin aan, dat de aanvaarding - Christelijk - van eenheid, plus de wijsheid, die uit menselijke ervaring komt, beiden als het ware zich richtend op degene, die waarheid zoekt.

Daaromheen vinden wij een heel gewirwar van streepjes. "Gewirwar" is misschien voor de ontwerper een belediging, maar hoe nauwgezet ook getrokken, wij kunnen het niet veel anders noemen. Bekijk je het van dichtbij, dan doet het je denken aan regels drukletters. Reeksen van letters samengevoegd tot zwarte blokken, een ogenblik onderbroken om dan weer voort te gaan.

Bezie je het echter uit de verte, dan doet het je denken aan een nachthemel, waarin sterren liggen. Ook die tweeledigheid heeft zijn betekenis. Uit de veelheid van woorden en begrippen, plus de scheiding, die daartussen bestaat, kan het begrip groeien. Als er letters achter elkaar staan, kom je er niet makkelijk uit. Juist het feit, dat er rustpauzen zijn, blinde plekken, maakt het je mogelijk het geheel te appreciëren. De diepte van de nachthemel - het vriest binnenkort weer, dan kijk je maar eens naar boven - wordt juist onderstreept door de sterren.

In ons leven is het zo, dat wij de reeksen van gebeurtenissen ons pas goed realiseren, wanneer er een ogenblik van rust en bezinning is. Zo zou je kunnen zeggen: de achtergrond van alles, wat hier over bewustwording is neergelegd en is geopenbaard, is in feite, dat wij, door afwisselend werken en rusten, door een afwisselend kosmisch ervaren en persoonlijk beleven, in staat zijn het Goddelijk Licht voor ons te realiseren, waardoor het mogelijk is de kennis van het leven te verwerken en zo te komen tot het perfecte begrip, dat ons, met het kruis verheffend, brengt boven het verticaal stijgen, boven het horizontaal vlak van maximaal bewustzijn, ons brengt in de afgerondheid, waarin wij persoonlijk zijn: Gods beeld en gelijkenis, weerspiegeling van de grote Lichten en oneindigheid, waarin wij leven.

Als je dat bereikt hebt, heb je geen boeken meer nodig. Maar tot die tijd kan het boek ongetwijfeld op zijn tijd zeer nuttig zijn. Vandaar, dat het geheel samen een prettig ex-libris vormt.

U vindt er ook nog de letters O.D.V. Die hebben met het geheel niet zo erg veel te maken, vrienden. Het is alleen maar, dat de boeken, waarin het ex-libris staat, behoren aan de O.D.V., of aan

een lid van de O.D.V. Misschien mag het dan van onze kant een uitdrukking zijn van ons medestreven met allen, die naar Licht zoeken, zodat de Orde der Verdraagzamen, die heus wel eens een keer een steek laat vallen, toch mede in het bewustwordingsproces probeert te zijn een basis, waaruit uw weten komt, waardoor iedereen zich het Licht zelf kan realiseren en zijn eigen eenheid vinden met zijn Schepper. Dit was de uitlegging van de ex-libris. Hier en daar een kleine verrassing, zelfs voor de ontwerper, voor u ongetwijfeld iets, dat de moeite waard is om in de pauze nader te bekijken.

Nog een volgend onderwerp soms, of vragen?

Vraag: U hebt vergeten te spreken over de vijfpuntige ster. Het staat in het centrum van de cirkel. En bovendien is het de achtergrond van het open boek.

Antwoord: Waar u dat naar voren brengt, zal ik het erbij noemen, ofschoon met die letters O.D.V. alles al gezegd is. Wat is de vijfpuntige ster? Zij is het nog niet harmonische. Zij is als het ware het beeld van de mens, die, de armen gestrekt, het hoofd opgericht, zoekt naar bewustwording. Als zodanig het onvolmaakte, dat naar volmaaktheid streeft. Zou u het zo dwaas vinden, dat dit symbool, dat wij ook als het onze gekozen hebben, onwillekeurig binnen deze vereniging, het centrum vormt en zo de binding tussen Orde, boek en bewustwording, nog even onderstreept? Eigenlijk had ik dat als vanzelfsprekend aangenomen.

Reactie: De vijfpuntige ster is in het Chinees het Alomvattende: het Grote.

Antwoord: De vijfpuntige ster in de Chinese betekenis staat niet voor het Alomvattende, maar is het zaad van het Eeuwige. Dat is een verschil. De onvolmaakte mens is ook zaad van het Eeuwige. Op dit ogenblik bent u alles, wat u ooit zou kunnen zijn, alleen: u weet het niet, u brengt het niet in de praktijk, maar het leeft in u. Op dit ogenblik bent u Gods beeld en gelijkenis. Ook al ziet u er, oppervlakkig gezien, helemaal niet naar uit....

De onvolmaakte mens is dus het zaad van het Grote, of van de Oneindige, maar nog niet de realisatie. De realisatie nemen de Chinezen nog een klein beetje anders. Die stellen ze voor als de uitdrukking van twee geboortenormen, die samen de cirkel vormen, waarin wit en zwart evenwichtig zijn en zo elkaars werking en het middelpunt opheffen.

Zodra wij komen tot een perfecte geestelijke uitdrukking, krijgen wij niet meer te maken met een pentagram, maar met een pentakel. Een pentakel is een vollediger uitdrukking, want het omvat twee werelden en bestaat steeds uit twee driehoeken, waarvan een met de basis, de ander met de punt naar beneden gericht zijn, of naar boven. Dat blijft precies gelijk. Dat vindt u bij de Grootzegels van Salomon, ook bij vele andere tekens, die gebaseerd zijn op die kosmische evenwichtigheid. Toch is dit niet een uitdrukking van het Goddelijke. Dat zijn eigenaardig genoeg twee vierhoeken. Ook weer zó t.o.v. elkaar gekant: de een staat op zijn punt en de ander op zijn basis. In het getal 8 wordt dan de realisatie, die voor een mens van het Goddelijke mogelijk is, aangeduid en zo de relatie God-mens op een priesterlijke basis.

Zodra wij verder gaan, blijkt, dat wij komen in de cirkel. Eerst in de cirkel is het 10, het één met God, één met het Oneindige, eigenlijk uitgedrukt. Zo is dus ons simpele pentagram, ons vijfpuntig sterretje, eigenlijk alleen maar een aanduiding van een begin en een streven.

De punt van een ster kan ook wel eens naar beneden gericht zijn. Je moet onthouden: wat zijn basis vindt in het hogere en dit bewust naar beneden richt, kan niet deugen. Dat, wat zich baseert in de gekende wereld en streeft naar de ongekende wereld, staande met twee voeten in de eigen werkelijkheid, of dat nu een wereld of sfeer is, maar het bewustzijn daarboven verheffend en zijn streven richt op het oneindige, die vindt de uiteindelijke oplossing. Vandaar, dat bij ons het symbool is de vijfpuntige ster niet een volmaaktheid, maar een streven. Als wij zeggen, dat wij volmaakt zijn, deugt er niets van. Als wij zeggen, dat wij het niet zijn en dit durven toe te geven en er is streven naar volmaaktheid, dan komen wij een paar stappen verder.

Is iedereen tevreden over dit onderwerpje? De fabrikant ook? Ja, hij had gedacht, dat hij het alleen had gedaan... .

Nog een onderwerpje?

Vraag: Het handelt hier over twee magnetiseurs, die beboet werden wegens het onbevoegd uitoefenen der geneeskunde. Zij verklaarden, dat de genezingen tot stand kwamen door tussenkomst van een geestelijke genezer, Dr. Kuil, die tijdens de oorlog zou zijn overleden. Zou u misschien in deze zaak meer licht kunnen brengen en hoe kunnen wij de rechter hiervan overtuigen?

Antwoord: Het is erg moeilijk voor mij daar een uitspraak over te doen. Ik zal je vertellen waarom. Dit is nu mijn visie: Of deze eis werkelijkheid is, of niet, ik voor mij meen, dat zij reëel is, zover ik dit na kan gaan. Is hier sprake van een onbevoegd uitoefenen der geneeskunde? Ik meen dus dat het argument, dat naar voren werd gebracht: in de geest kun je voortgaan met stoffelijk te genezen, niet juist is. Per slot van rekening zou iemand, die in 1600 een doktersbul gehaald heeft ook wel in de moderne tijd door een medium kunnen gaan genezen en u, evenals hij eens heeft gedaan, snel naar de purperen velden der zaligheid bevorderen, door het overmatig zetten van koppen en bloedzuigers. Er moet ergens een grens zijn. Je neemt nooit een diploma mee naar de andere kant, wel je kennis. Als zodanig is hier sprake, in wettelijke zin, van onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde, volgens de thans geldende - en volgens mij volledig verouderde wetgeving.

Wanneer de magnetiseur die gave heeft, heeft men dan het recht hem te beletten deze kracht te gebruiken? Het antwoord is: hij heeft een hele grote Voorganger, Die ook deed, wat Hij als de wil Zijns Vaders erkende. Hij ging ervoor naar het kruis. Hij heeft er Zich niet op beroepen, dat het Zijn recht was, als Messias, om tegen de wetten in te gaan. Dat heeft Hij nooit gedaan. Ook niet, toen Hij iemand genas op Sabbath. Ook niet, toen Hij wandelde, ver buiten het toegestane, op de Sabbath. Hij heeft nooit gezegd: "Ik sta boven de wet". Hij heeft alleen gezegd: "de wil Mijns Vaders is sterker". Wat Hij heeft gezegd, toen de Farizeeën Hem in verleiding wilden brengen, om een stommitieit uit te halen? "Wie moeten wij cijns betalen? Aan de keizer, of aan de tempel? Toon mij de beeldenaar. Geef de keizer, wat des keizers is en God, wat Godes is."

Dat is in dit geval ook waar. De kracht, die God geeft, past niet in het huidig bestel, waarbij je op den duur waarschijnlijk zelfs je diploma als voetganger moet halen, voor je op straat mag. Dit neemt niet weg, dat Gods kracht vandaag aan de dag werkt op de meest wonderlijke en vreemde wijze, zoals die altijd gewerkt heeft. En degenen, die zich eerlijk en oprecht beroerd weten door deze kracht, hebben de taak deze kracht te gebruiken volgens Gods wil. Maar wanneer zij Gods wil doen en zich daarop beroepen om boven de menselijke wetten te staan, dan handelen zij verkeerd. Door hun gedrag, wezen en hun werken zullen zij de mensheid moeten overtuigen: dat is hun weg, niet de weg van ontwijking.

De praktische kant hoort er ook bij. Er zijn een hele hoop Nederlanders, die aan de lijve weten, dat een magnetiseur veel goed kan doen en dat hij onder omstandigheden minstens net zo goed kan werken als een dokter, vaak, omdat hij met andere middelen werkt, vlugger, of beter, of gunstiger. Wanneer die Nederlanders dit allemaal weten, wanneer zij verzoekschriften daarover hebben geschreven, wat zou het dan voor al die Nederlanders - waren het er geen 32.000? - zijn als zij allen nu eens f1.- storten voor hun geloof, in een gezamenlijk fonds? Dan kunnen daaruit de boeten betaald worden van die magnetiseur, die, na gebleken onderzoek, inderdaad hun patiënten met Goddelijke kracht helpen. Dan heeft de wet zijn extraatje, justitie zijn inkomen, de magnetiseur de kans om voort te werken. Dan staat men niet alleen met een handtekening, maar ook met zijn eigen middelen en krachten achter een werk, dat naar ik meen, toch buitengewoon goed is. Degenen, die een dergelijk protest organiseren, zouden maar zo een fonds, of stichting, ook maar moeten organiseren. Want op deze manier kun je op den duur, meen ik, juist door de grote menigte mensen, die aan de lijve weten, dat ook de magnetiseur, de gebedsgenezer de Goddelijke kracht, onverschillig, hoe zij zich openbaart, het euvel van de disharmonie, de onevenwichtigheid, de ziekte weg te nemen, dan kunnen dezen toch, door hun weten, werken en daadwerkelijk streven bereiken, dat men toe zal laten, en dan verwijs ik hierbij naar de brochure, die erover is verschenen (Dokter en Magnetiseur), dat de magnetiseur vrijelijk mag werken, mits zijn patiënt - dat is toch ook noodzakelijk - onder dokterstoezicht blijft, zodat de stoffelijke technicus kan controleren, of dat de zaak niet te ver fout gaat.

Op die manier wordt het gevaar, dat ongetwijfeld bestaat, van de pseudo-magnetiseur, opgeheven, want de mensen kunnen die niet zo gauw van elkaar onderscheiden. Op die manier wordt het voor de werkelijke magnetiseur en begaafde, mogelijk om te werken.

Jullie hebben hier in Nederland er een paar, die zeker toch erg bekend zijn. Croiset behandelt naar vele landen, op afstand, zowel als met contact. En nog anderen. In andere landen zijn zij ook. De Nederlanders kijken zo graag de kat uit de boom. In de laatste 50 jaar is het magnetisme een zegen voor de mensheid gebleken. Laten de Nederlanders nu maar aannemen, dat de kat beneden is, in de zak tasten en zorgen, dat Nederland een wetgeving krijgt, die aangepast is aan de werkelijkheid en niet slechts aan een reeks van veronderstellingen, die gebaseerd zijn op het al of niet geloven. Als de wetenschap té warm loopt, laat zij zich dan wenden tot Dr. Rhine met zijn rapporten, die bewijst - al kan hij ook niet altijd een verklaring geven - dat naast andere paranormale verschijnselen, ook het menselijk magnetisme, de suggestie, klaarblijkelijk zeer grote invloeden zijn voor het welzijn en herstel van zieken.

Vraag: De naam van Dr. Kuil is genoemd. Het zou toch na te gaan zijn, waar en wanneer hij geleefd heeft?

Antwoord: Het ligt eraan in welk jaar deze arts zijn praktijk is gaan uitoefenen, wanneer hij van de universiteit is gekomen, maar als die man binnen 300 jaar geleefd heeft, is dit na te gaan.

Vraag: Hij moet gestorven zijn in 1944. Dan moet het na te gaan zijn, waar hij geleefd heeft. Ofwel de gegevens zijn ergens verborgen, wat mogelijk is, ofwel onder deze naam heeft geen arts bestaan.

Antwoord: Nu staan wij weer voor het moeilijke punt: is dit waar of niet? Beroep je niet op namen, zoals zij hier gedaan hebben. Beroep je op het resultaat. In de Bijbel staat geschreven: aan de vruchten zul je de boom kennen. Dat lijkt mij hier het criterium. Niet of zo'n dokter wel of niet bestaan heeft. Een zich beroepen op deze praktijk, dat heb ik al gezegd, op zijn behoud om zieken te behandelen, lijkt mij in verband met de wetgeving, zowel als vanuit reëel menselijke beschouwing, niet aanvaardbaar. Laten de jongens rustig een bekeuring geven, of een boete, maar laten de Nederlanders, die weten, wat een magnetiseur kan doen, ervoor zorgen, dat zij die boeten kunnen betalen, zonder er armer van te worden. Dat lijkt mij de praktische oplossing.

Vraag: Er is in Hilversum toch een vereniging, waar zij hun bevindingen kunnen mededelen. Is dat dan een wettige gesanctioneerde onderneming?

Antwoord: Dat zouden wij allen graag willen, dat is niet zo. Het is een groepering van mensen, waaronder verschillende van naam, ook wetenschappelijk, die proberen op deze wijze eindelijk het zover te krijgen, dat de bonafide magnetiseur erkend wordt. D.w.z, de magnetiseur, die door zijn resultaten kan bewijzen, dat hij inderdaad in staat is de mensheid te helpen, maar erkennen? Ho maar!

Goedenavond.

ESOTERIE

Goedenavond, vrienden.

Nu gaan wij weer wat aan esoterie doen. U weet, dat de weg naar binnen, de erkenning van je innerlijke waarheid, God, zoals Hij in je bestaat, eigenlijk leidt via de weg van zelfkennis. Wanneer je jezelf wilt leren kennen, dan probeer je natuurlijk te begrijpen, hoe anderen je zien. Dan krijg je tenminste een beetje een objectief oordeel. Toch gaat dat wel eens met moeilijkheden gepaard. Er is één ding wat je heel slecht kunt overwinnen: je gewoonte om jezelf toch té hoog aan te slaan en van schaamte rood weg te lopen, wanneer het toevallig verkeerd is uitgevallen.

Dat is eigenlijk hetzelfde als het verhaal van de aardappel.

WAAROM HEEFT EEN AARDAPPEL ZOVEEL OGEN?

Er is een tijd geweest, dat onze aardappel als een mooie, groene knol boven de grond woonde. Hij had zijn bloesems, zijn stengels en hij voelde zich heel erg gelukkig. Op een goede dag vroeg hij zich af: "Wat zouden die anderen wel denken van mij, mooi, glanzend en groen met de schubbing van mijn huid, met de bloemen, die ik boven mij uit draag, dan moeten zij toch wel zeggen: "Wat is die aardappel toch een fantastische kerel". Daarom deed hij al zijn ogen open, maar toen hij er een oogje aan waagde, zag hij niemand, die zei, dat daar zo'n mooie aardappel stond. Daarom deed hij nog een oogje open. Maar hij zag nog niets. Zo ging hij verder, tot hij wel 24 ogen tegelijk open had. Toen kreeg hij in de gaten, dat zij allen zeiden: "Zie je dat onkruid daar". Hij schaamde zich zó, dat hij in de grond is weggekropen en daar ligt hij nu nog.

Het is een heel simpel verhaaltje, er zit toch wel iets in. Wanneer wij zoeken naar zelfkennis, komen wij al heel gauw tot een soort zelfanalyse. Wij gaan kijken, wat wij goed en verkeerd doen; wat zeggen de mensen, hoe reageert mijn omgeving op mij. Wij denken allemaal, dat wij er best mee door kunnen. Dat is ook heel gewoon. Per slot van rekening, u weet de bekende definitie: Wat is een meisje... Voor elke vrouw is een meisje een vrouw van dezelfde leeftijd. Op die manier bezie je jezelf heel anders dan een ander. Wat meer is: je bent nogal verliefd op het beeld, dat je van jezelf hebt. Dat geef je natuurlijk niet toe. Zelfs wanneer je zegt, dat je eigenlijk dom bent, of dat je eigenlijk niet deugt, dan hang je daar toch wel eigenlijk een klein beetje aan vast. Je vindt het erg prettig om zo te zijn, door te zijn zoals je bent, ben je toch wel eigenlijk goed. Wanneer je ontdekt, dat het niet zo gaat, dan zijn er een hele hoop mensen, die alle esoterie opzij gooien. Zij gooien alle zoeken naar waarheid opzij en in plaats daarvan beginnen zij te dromen. Zij dromen, hoe mooi het is, dat de geest met hen gaat, zij dromen over de leringen, die zij krijgen, zij dromen over duizend en één dingen, behalve over dat ene, dat de werkelijkheid is, namelijk: wat zij zijn en betekenen in deze fase, in deze vorm. Dan gaat het hen net als:

DE MAN, DIE ZO'N ONTZETTENDE HONGER HAD

Hij had een ontzettende honger en had nog een paar pillen opium bij zich. Daarom - het was in het oosten - stopte hij een pijp, maakte de opium warm en rookte. Meteen stonden er grote, volgeladen tafels voor hem, met de heerlijkste spijzen en werd hij bediend door de mooiste vrouwen, hij ging door de heerlijkste dreven, wandelend in een park, zoals er op aarde nog nooit een is geweest en hij zei: "Zie je, eigenlijk ben ik wel heel goed. Ik ben volledig verzadigd". Toen verdween het park. Hij kreeg een beetje hoofdpijn en zei: "Ik voel mij eigenlijk niet helemaal prettig". Voordat het een paar uur verder was, zei hij: "Wat heb ik een verschrikkelijke honger", want hij was er niets verder mee gekomen.

Wanneer je jezelf gaat verdoven met esoterie en hooggestemdheid dan gaat het altijd verkeerd. Je moet er voor zorgen, dat je niet gaat dromen, anders gaat het je net als:

DE RABARBER

De rabarber stond met zijn grote bladen in de tuin en was een plant vol van zoetheid. Maar zo zoet was zij niet, of zij vond, dat de wereld mooier moest zijn. Daarom, toen de zon wegging, en de planten slapen gingen, droomde zij van een hele grote tuin, waar de rabarber midden in een veld stond, samen met soortgenoten, wiegend op de wind, vol van tevredenheid. Zó erg leefde zij zich in die droom in, dat toen de zon opkwam, die de eerste dauw deed schitteren, zij wakker schrok en zei: "Zit ik in deze ellendige omgeving?" Dat is haar zo afgevallen, dat zij sedertdien zuur is.

Zo zijn er een hele hoop mensen, omdat hun dromen niet uitkomen, verzuren zij. Dan deugt de wereld niet meer, dan deugt er niets meer. Zij zien niet veel goeds meer. Dan menen zij toch nog, dat zij het recht hebben te zeggen, dat zij naar het goede streven, maar dat is niet waar.

Ons zoeken naar zelfkennis moet er een zijn van daden. Die daden zijn soms erg moeilijk. Wanneer je eenmaal begint, valt het wel mee. Daadwerkelijk streven is een noodzaak. Dan gaat het je misschien als:

DE SEQUOIA

die bijna eeuwig schijnt te leven. Toen namelijk de eerste sequoia op de wereld kwam, was het maar een heel klein en onbelangrijk boompje, nog kleiner dan een berk. De wind kwam en zei: "Ik zal je breken". "Neen" zei de sequoia, "ik buig wel". Toen kwam de winter, de bladen vielen en al de bomen zeiden: "Wat is het koud". "Neen" zei de sequoia, "wij leven en dus is het goed".

De anderen stierven allemaal, omdat zij geloofden, dat deze condities van leven niet meer uit te houden waren. De sequoia werd steeds groter en groter. Zij zag over de vlakten van Amerika de eerste Indianen gaan. Soms zag zij zelfs een schim van de Noormannen, die daar langs de kusten zochten en eens naar het zuiden afdwaalden. Zij zag de mensen komen, tezamen met de grote veroveraars. Zij zag de kolonie groeien. Uiteindelijk, eindelijk werd het deze tijd, waarin wij leven. Zij zag rond zich de gemechaniseerde insecten, die de mensen auto's noemen. Van een grote hoogte kijkt zij en zij zegt niets. Weet u waarom? Wat op die wereld gebeurt, is niet van belang. Zolang als God in de hemelen leeft, zolang als er de regen, wind en zon zijn, is de sequoia tevreden, omdat zij voor zichzelf vindt, wanneer zij zich maar aanpast bij de wereld, haar het leven niet onthouden blijft. Dat is haar enige glorie.

Zo gaat het met u. Wanneer u het leven leert aanvaarden. Het begin van alle esoterie is levensaanvaarding. Durven accepteren, wat je bent en wat je hebt. Durven accepteren, ook de wereld, waarin je leeft. Niet zoekend alles te veranderen buiten jezelf, maar jezelf aanpassen, zorgen, dat je zelf zo volledig en volmaakt mogelijk wordt, binnen al datgene, wat je gegeven is.

Pas op die manier, vrienden, kun je werkelijk de waarheid vinden. Dan kun je het begin vinden van die geheimzinnige weg, die levenskracht heet en uiteindelijk bewustwording. Als die grote sequoia daar staat, dan pompt zij van beneden de grond vele tientallen meters omhoog, de sappen, die uit de aarde komen. Gelijktijdig kust zij soms de wolken, die laag hangen. Zo kan het ons ook gaan. Uit de wereld, waarin wij staan, uit de materie, die wij moeten doorleven, komt tot ons ook Gods Kracht, zoals in elke wereld, waarin wij staan. Die Goddelijke Kracht trekt door ons wezen heen. Wij zullen nooit hoeven te versagen, nooit hoeven te sterven, of angst te hebben, zolang die Kracht er is. Wanneer wij leren, dat die Kracht het belangrijke is, zal het andere ons niet meer deren. Dan zullen wij slechts trachten om die kracht zo nuttig en zo goed mogelijk te besteden. In vele gevallen zijn wij echter net zo dwaas als:

DE MONSTERMELOEN

Er was eens een meloen, die zei: "Mijn vruchten zijn te klein. Ik val niet op. Ik ga een grote vrucht maken". Zoals er ook mensen zijn, die zeggen, dat zij een groot bewustzijn gaan bouwen. Alles liep mee. Het weer liep mee. Er was regen en zon. De vrucht groeide en groeide, zo groot was zij, dat alle andere meloenen erbij vergeleken kippeneieren waren. De meloen was erg trots. "Kijk eens aan, wat heb ik een enorme vrucht". Zoals de mensen zeggen, dat zij veel geleerd hebben, omdat zij op het gymnasium zijn geweest, en veel gelezen hebben, terwijl zij daarbij denken, dat zij zo wijs zijn. Toen kwam het ogenblik van de oogst. De grote meloen werd geplukt en een tijdje later kwam hij als reclame bij de groenteboer te liggen. Maar nu zette iemand het mes erin. Maar nu is het vreemde, dat sommige planten soms nog wel eens contact houden met hun vruchten. Ik weet niet, of die meloenplant dat had. Maar als zij dit had, o....wat

zal zij zich geërgerd hebben voor haar dood, want smakeloos, verwaterd en zonder werkelijke inhoud was de enorme vrucht, die zij had gebaard.

Als je alleen met kennis en geleerdheid wilt werken, en alles loopt je mee, kun je ongetwijfeld ontzettend veel weten over God en de wereld. Maar heb je er wat aan? Maakt het je beter, als je het weet? Alleen maar als je het verwerkt. Op hetzelfde veld lagen kleine meloenen, vol van de gesuikerde zoetheid, die er als een geur van de zomer uitkwam. Daar waren de mensen blij mee. Dat waren vruchten, die waarde hadden. Dat waren vruchten die zelfs de voortplantingsmogelijkheden voor het zaad hadden, die nodig waren. En niet alleen maar voos waren, zoals die grote. Het gaat er niet om, dat wij veel kennis hebben. Het gaat erom, dat wij, met hetgeen wij in de wereld leren, in onszelf de zoetheid van het Goddelijk wezen leren doorproeven.

Ik lijk vandaag een beetje een esoterische groenteboer, want ik heb het steeds over groente en fruit... . Kijk nu eens een keertje naar een appel. Die kan mooi zijn. Maar wat is het leven, dat er in zit? Wat is het doel van de vrucht? Door u gegeten te worden? U vergist zich. Dat het zaad, wat er in zit, een plaats kan vinden, waar een nieuwe appelboom kan groeien, daar gaat het om.

Zo is het met u in het leven ook. Dat leven met al zijn wijsheid en mogelijkheden lijkt erg belangrijk. Datgene, waar het om gaat, draagt u als een heel schijnbaar onbelangrijk kleinood in uw midden, in de kern van uw wezen, een honger naar volmaaktheid, een zoeken naar een antwoord op uw vraag. Dát is het belangrijke. Dit leven verdwijnt. Deze gestalte, die u thans heeft, gaat al heel snel teniet. Maar wat blijft is die honger naar weten, naar aanpassing, naar harmonie, naar geluk en vrede, naar een verzadigd zijn van leven en levende krachten.

Die verzadiging wordt juist door de problemen, die je in je leven in jezelf krijgt, het zoeken naar het antwoord, dat nu zo nutteloos schijnt, geboren. Want: alles wat valt in deze wereld, alles, wat ten onder gaat, is onbelangrijk. Maar die kracht, die ervaring, die vraag in je, blijft bestaan. Zorg, dat die vraag in jezelf blijft leven. Dat je niet tevreden bent met de uiterlijke dingen. Na dit leven, zijn er andere levens. Dit leven gaat veel verder, dan alleen maar een stoffelijke wereld. Daar blijft dit bestaan. Uit het zaad van de vragen van vandaag groeit morgen een levensboom, die een verbinding is tussen het geschapene en de Schepper. Die in Zich draagt alle waarden van het leven.

Vraag jezelf niet af: "Ben ik goed, ben ik kwaad?" Dat is dwaas. Per slot van rekening: de Chinees vindt een ei pas goed, wanneer de westerling, die van ingelegde eieren geen verstand heeft, vindt, dat zij bedorven zijn. En omgekeerd. Goed en kwaad zijn relatief. Het gaat niet om: "Ben ik goed? Ben ik kwaad?" Het gaat erom: Ben ik oprecht tegenover mijzelf? Zoek ik eerlijk in mijn leven nog iets meer te bereiken, dan alleen maar uiterlijke bevrediging en een gezellig sleurtje?

Er zijn mensen, die in het leven willen opschieten. Net een exprestrein. Zij komen aan hun einddoel, maar dat is hetzelfde, waar alle treintjes terecht komen. Hier in het westen is dat meestal een beperkt stukje grond, voor sommigen zelfs de eerste eigen woning. Hoe je dat einddoel bereikt, komt er niet op aan. Maar hoe heb je gereisd? Heb je in elk station wat geleerd? Heb je bagage mee genomen? Kom je aan met schatten? Of heb je alleen maar de leeghoofdige snelheid van een oppervlakkige tevredenheid meegebracht?

Ja, dit is esoterie. Omdat alle praktische esoterie begint bij de verrijking in de wereld, waarin je leeft. Een innerlijke verrijking.

U bent gekomen, u weet niet van waar. Uw geest heeft geleefd, maar heeft geen herinnering meer. Uw geest zal leven, u weet niet in welke wereld het zal zijn. Misschien vermoedt u het een ogenblik.

U hebt hier op het ogenblik de grote gelegenheid wat te leren. Wat meer is: om iets te leren doen.

Wanneer wij God absoluut kunnen aanvaarden, dan mogen wij daadloos zijn. Dan moeten wij ook niets meer eisen, niets meer vragen. Dan mogen wij niet treuren, of blij zijn. Dan moeten wij alleen maar God aanvaarden. Maar nu kun je dat niet... . Als je mens bent, kun je dat niet. Dan moet je zoeken naar een grote innerlijke werkelijkheid en die bereik je alleen door in jezelf door eigen krachten, eigen werken voortdurend meer gelijk te maken aan datgene, wat je in je voelt als noodzaak. Datgene, wat je voelt als hoofddoel van je bestaan. U zegt misschien, dat u gelukkig wilt zijn en zou willen, dat er vrede was. Maar in feite bedoelt u: "Ik wilde, dat er een oneindige goedheid was, waarin ik mij volledig geborgen kon weten". Die goedheid is er. Het is God, de Schepper. De Schepper, Die in ons woont. Die ons van binnen uit als het ware omgeeft en niet alleen van buiten af. Wanneer wij uiterlijk, in leven en denken, de juiste vorm weten te vinden, om die Goddelijke Kracht in ons te dragen en te bevatten, dan passen wij in Gods Schepping volledig harmonisch in en eerst wanneer wij die vorm gevonden hebben, die God waardig is, dan zijn wij één, dan is er die goedheid, dan is er die verzadiging, waar niets boven gaat.

Nu kunnen wij over de wildernissen spreken, die in de mens liggen. Over de vele stoffelijke begeerten, over de geestelijke waanbeelden, die je bedreigen. Dat is allemaal waar, maar onbelangrijk. Of je een huis bouwt met een stenen bijl, of met de modernste machines, maakt weinig uit; wanneer het doel is, dat er een huis komt, dan moet je dat huis bouwen. Wat u moet bouwen, is een huis van God, een huis voor God. Wij allen tezamen zijn een huis des Vaders. Hoe wij dat bouwen, met welke instrumenten, maakt niets uit. Wanneer wij onszelf vaardig maken, dan is daarmee 's levens doel vervuld. Naarmate wij onszelf meer vaardig weten te maken, worden wij ons ook meer bewust van die kracht die in ons woont. Het is net, alsof ons wezen een blok albast is; daarin brandt een lamp, maar de schijn, die naar buiten komt, is vaag. De tekening van het blok komt haast niet uit. Het zal wel heel erg donker moeten worden om dat kleine vonkje licht te zien. Maar begin het nu te behouden, tot het een lamp wordt, een omhulsel, waarin het licht waardig wordt omvat, dan komt er een mild en schoon licht. Hoe meer je eraf haalt, hoe meer het licht begint; hoe meer u afhaalt van de waan van uw gevoel van onvolledigheid, hoe sterker in u het Goddelijk doorstraalt. Dit licht te beleven en te kennen is onze taak. Laat ons daarom de waarheid niet schuwen, zodat wij Gods Licht in ons mogen erkennen.

Goedenavond.